

antages at ligge meget langt under det Prisniveau, som vil holde sig en lang Aarrække efter Krigen. Hvorvidt den Pris, man kommer til efter Ændringsforslaget, svarer til den virkelige Værdi i Handel og Vandel, er altsaa et faktisk Spørgsmaal, som jeg vil overlade de to ærede Ordførere, som med Hensyn til Kornpriserne er langt mere sagkyndige end jeg, at behandle. Hvis det virkelig kan paavises, at en Værdi af 14 Kr. 80 Øre er højere, end hvad der svarer til Rettens Værdi i Handel og Vandel, saa gaar Ændringsforslaget for vidt, men hvis Værdien 14 Kr. 80 Øre ikke gaar højere end dertil, ja, saa er Ændringsforslaget berettiget. Jeg skal altsaa ikke optage nogen Diskussion om dette faktiske Spørgsmaal, men blot fremhæve, at i sit Princip og i juridisk Henseende kan Ændringsforslaget paa ingen Maade siges at være i Strid med det, som jeg tillod mig at fremhæve, da vi første Gang havde Sagen til Behandling.

Knuth: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til Ytringer, der er fremsatte dels af den højtærede Landbrugsminister, dels af den ærede Ordfører for Fler-tallet.

Overfor den højtærede Landbrugsminister maa jeg gentage, hvad jeg sagde forleden Dag, at han misforstaar mig stadig. Jeg har hele Tiden sat mig principielt imod Lovforslaget. Det principielle kommer jo stærkest frem, naar vi absolut har modsat os Tvangsafløsningen overfor private. Det er det første, det er det, vi har lagt størst Eftertryk paa. Vi har tydeligt sagt, at vi i det hele ikke finder denne Afløsning heldig. Hvis man overhovedet vil gennemføre denne Lov, kan vi ikke se andet end, at saa har Staten ogsaa juridisk Ret til at gennemføre den, hvor den har den administrative Myndighed, men saa maa den yde fuld Erstatning. Men her siger nu den højtærede Landbrugsminister, at det er meget for meget, vi forlanger, men det er egentlig en Bebrejdelse mod hans højtærede Kollega. Vi har jo her fulgt Kirkeministeriet. Vi har rettet os efter den Skrivelse, som Kirkeministeriet har sendt os, i hvilken det skriver, at tidligere holdt man sig til 5 Aar, medens man i den allersidste Tid har sagt, at Gennemsnittet for 10 Aar var en retfærdig Afløsning. Vi er altsaa i det Tilfælde, at vi staaar Ministeriet ganske ualmindelig nær, nærmere, end vi plejer at gøre — naar vi saa endelig en Gang kommer dertil, saa er det ogsaa galt,

det passer ikke i dette Tilfælde. Det er lidt vanskeligt at faa Rede paa, hvad der egentlig er Ministeriets Ønske. Naar man følger det, er det galt, og naar man ikke følger det, er det ogsaa galt.

Det var navnlig den ærede Ordfører, som var inde paa de frivillige Afløsninger, og jeg kan godt forstaa, at han nævnedede to af ham fremdragne Tilfælde, for det er vistnok de to eneste, hvor Afløsningen er sket til en Pris, der holder sig i Nærheden af de Priser, der er foreslaaede i Lovforslaget. I Københavns Amt har man Gennemsnittet af 10 Aar. I Holbæk Amt er Gennemsnittet 10,5 og $2\frac{1}{2}$ Aar for Recognitioner. For Sorø Amt er det dels 24 med Fradrag af 2 og dels 10 med Fradrag af 1, i et andet Tilfælde 10 med Fradrag af 2. I Svendborg Amt er Gennemsnittet 10 Aar og i Odense Amt ligeledes 10 Aar og i et Tilfælde 24 Aar. I Randers Amt har man anvendt 5 Aars Gennemsnittet. Altsaa, den ganske overvejende Del ligger væsentlig over de af den ærede Ordfører nævnte Eksempler. Der er afløst en hel Mængde i de senere Aar, og disse Erstatninger er tagne efter et Gennemsnit i Nærheden af 12 Aar. Men man kan for øvrigt slet ikke bedømme Forholdet alene efter den fastsatte Afløsningssum. Det kommer an paa, hvilke andre Betingelser der har været knyttet dertil. De kan have været af forskellig Art. Bl. a. kan Kapitalen være blevet udbetalt med det samme, jeg ved f. Eks., at det er sket i adskillige Tilfælde. Og det gør en betydelig Forskel, om man faar den fulde Kapital eller kun 89 pCt., om man faar 4 pCt. aarlig Rente eller 5 pCt., som nærmest er den Rentefod, man kan regne med i dette Øjeblik. Jeg tror heller ikke, at den ærede Ordfører var synderlig heldig i, hvad han fremførte om dette Forhold, og det blev stillet i en endnu uheldigere Belysning. Han vil maaske bedre kunne forstaa, hvor uheldigt Eksemplet er, naar jeg minder ham om, at det er noget ganske andet, naar man frivilligt afløser; thi saa kan man jo afløse til en hvilken som helst Pris. Og det har Gud ske Lov været saadan, at indenfor Afgiftsnyderne har det været en god Skik, at man stillede sig saa velvilligt, som det var muligt. Jeg tror, at naar man vil tale med Arvefæsteafgiftsyderne Landet over, vil de ogsaa erkende, at den frivillige Form altid er den bedste. Men noget andet er det, naar Staten kommer og siger: I skal afløse til en bestemt Sum, saa har Staten ogsaa en Forpligtelse til